அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி வெளியீடு

॥ श्रीः ॥

"एषा शंकरभारती विजयते निर्वाणसौख्यप्रदा"

ஏஷா ஶங்கரபா⁴ரதீ விஜயதே நிர்வாணஸௌக்²யப்ரதா³

श्रीजगद्गुरुग्रन्थमाला

ஶ்ரீஜக³த்³கு³ருக்³ரந்த²மாலா

॥ अद्वैतपञ्चरत्नम् ॥

அத்³வைத பஞ்சரத்னம்

ஸ்ரீ வாணீவிலாஸ் பிரஸ்
ஸ்ரீரங்கம்.
1962

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ समर्पणम् ॥

श्रीमच्छंकरदेशिकस्य महिता मूर्तिद्वयी या स्थिता
तत्रैका हि तिरोबभूव विजने केदारनाथस्थले ।
अन्या वर्णमयी तु भाष्यनिचयस्तोत्रप्रबन्धात्मना
सर्वत्रैव समुज्वला विजयते ताभ्यां तनुभ्यां नमः ॥ १ ॥

यस्तत्रास्ति लघुप्रबन्धनिचयः स्तोत्राणि भूयांसि वा
तेषां द्राविडभाषयाऽनुवदनं विद्वद्वरैः कारितम् ।
श्रीमच्छंकरसेविनी सुसमितिः सम्यक्प्रकाश्याधुना
विद्यातीर्थपदे समर्पयति तत् लोकोपकारक्षमम् ॥ २ ॥

शंकरगुरुसंस्थापितसर्वजगद्वन्द्यशारदापीठम् ।
शंकरसेवासमितिः प्रकरणमालार्पणादलंकुरुते ॥ ३ ॥

शंकरगुरुवररचितप्रकरणमालां शुभानुवादयुताम् ।
शंकरपरंपरागतविद्यातीर्थे समार्पिपत्समितिः ॥ ४ ॥

शंकरसेवारसिकाः शांकरसिद्धान्तसारसर्वस्वम् ।
शंकरसेवासमितिप्रकटनमालां सदाऽपि सेवन्ताम् ॥ ५ ॥

பதிப்புரை

ஸ்ரீ சிருங்கேரி ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ சாரதா பீடாதிபதிகளின் அனுக்ரஹத்தினுல் அமைக்கப்பட்ட அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதியின் முக்கிய நோக்கம் ஸ்ரீ பகவத்பாதாளின் க்ரந்தங்களை அநுவாதத்துடன் பிரசுரித்து குறைந்த விலையில் எல் லோருக்கும் கிடைக்கும்படி செய்து ஆசார்யாளுடைய உபதேசங்களை எங்கும் பரவ ச்செய்வதே. இந்நோக்கத்துடன் பிரசுரிக்கப்படும் "**ஸ்ரீ ஜகத்குரு க்ரந்தமாலா**" வின் '**அத்வைத பஞ்சரத்னம்**' இது.

இவை தமிழ் அநுவாதத்துடனும் விரிவுடையுடனும் யாவருக்கும் உபயோகப் படும் வகையில் ஸமிதியால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

இதைப் படிப்பதன்மூலம் ஸ்ரீ பகவத்பாதாளுடைய உபதேசங்களை மனதில் பதிய வைத்து அனுபவத்தில் கைக்கொண்டு சிரேயஸ்ஸையடையக் கோருகிறேன்.

K.V. சுப்பரத்னம்,
பொதுக் காரியதரிசி,
அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி.

உ
॥ ஶ்ரீ: ॥
॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ अद्वैतपञ्चरत्नम् ॥

அத்³வைத பஞ்சரத்னம்

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யர் அருளியது.

[ஐந்து சுலோகங்கள் கொண்ட இப்பிரகரணத்தில், ஆத்மாவுக்கு ஜீவபாவம் ஏற்பட்ட விதத்தையும், அது நீங்கும் உபாயத்தையும் கூறி, தேஹாதிகளிலிருந்து ஆத்மாவைப் பிரித்துக்காட்டுகிறுர். பிரபஞ்சம் பொய் என்பதையும் நிரூபணம் செய்கிறுர். ஆத்மாவே பிரஹ்மம், பிரபஞ்சம் பொய் என்பதை விளக்கி அத்வைதமான தத்வத்தை ஸ்தாபிப்பதால் இதற்கு '**அத்வைத பஞ்சரத்னம்**' என்ற பெயர் ஏற்பட்டு இருப்பதாகத் தெரிகிறது.]

(**அவதாரிகை**) முதலில் ஆத்ம வஸ்துவை தேஹாதிகளினின்றும் பிரித்துக் காட்டுகிறுர்: -

नाहं देहो नेन्द्रियाण्यन्तरङ्गो नाहंकारः प्राणवर्गो न बुद्धिः
दारापत्यक्षेत्रवित्तादिदूरः साक्षी नित्यः प्रत्यगात्मा शिवोऽहम् ॥ १ ॥

நாஹம் தே³ஹோ நேந்த்³ரியாண்யந்தரங்கோ³
நாஹங்காரः ப்ராணவர்கோ³ ந பு³த்³தி⁴:
தா³ராபத்யக்ஷேத்ரவித்தாதி³தூ³ரः
ஸாக்ஷீ நித்யः ப்ரத்யகா³த்மா ஶிவோ(அ)ஹம் ॥ 1 ॥

अहं	=	நான்,
அஹம்		
न देहः	=	தேஹம் அல்ல,
ந தே³ஹः		
न इन्द्रियाणि	=	இந்திரியங்கள் அல்ல,
ந இந்த்³ரியாணி		
न अन्तरङ्गः	=	மனம் அல்ல,
ந அந்தரங்க³ः		
न अहंकारः	=	அஹங்காரம் அல்ல,
ந அஹங்காரः		
न प्राणवर्गः	=	பிராணக் கூட்டம் அல்ல,
ந ப்ராணவர்க³ः		

न बुद्धिः = புத்தி அல்ல,

ந பு³த்³தி⁴:

दारापत्यक्षेत्रवित्तादिदूरः = மனைவி, பிள்ளை, இடம், பணம் முதலியவைகளி

தா³ராபத்யக்ஷேத்ரவித்தாதி³தூ³ரः லிருந்து வெகுதூரத்தில் இருப்பவன், (இவைகளு டன் எனக்கு கொஞ்சமும் ஸம்பந்தம் கிடையாது)

अहं = நான்,

அஹம்

साक्षी = நேரில் அறிபவன்,

ஸாக்ஷீ

नित्यः = அழிவு அற்றவன்,

நித்யः

प्रत्यगात्मा = உள்ளே விளங்கும் ஆத்மவஸ்து,

ப்ரத்யகா³த்மா

शिवः = சிவமான ப்ரஹ்மம்.

ஶிவः

சரீரம் முதலியவைகளையே ஆத்மா என்று எண்ணிக் கொண்டு, எல்லோரும் அவைகளையே 'நான்' என்று வியவஹாரம் செய்கிறோம். இது விபரீத ஞானம். இது நீங்கி ஆத்ம வஸ்துவை சுத்தமாகத் தெரிந்துகொண்டால்தான், அத்வைத ப்ரஹ்மா னுபவம் ஏற்படும். அதற்காக, இந்த முதல் சுலோகத்தில் தேஹாதிகளினின்றும் பிரித்து சுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகிறார். தேஹம், இந்தி ரியம், பிராணன்; அந்தக்கரணம், இவை ஆத்மா அல்ல. அஹங்காரமும், புத்தியும் அந்தக் கரணத்தைச் சேர்ந்தவை தான். மனைவி, பிள்ளை, பணம் முதலியவைகளும் ஆத்மா அல்ல. தேஹத்தைப்போல மனைவி முதலியவற்றை ஒருவரும் நான் என்று எண்ணவிட்டாலும், சிலர் அவற்றில் மிகுந்த அபிமானம் கொள்கின்றனர். அவை இருந்தால் தாம் இருப்பதுபோலவும், அவை போய்விட்டால் தாம் போய் விட்டதுபோலவும் எண்ணுகின்றனர். மிகுந்த பிரியமுள்ள வஸ்து ஆத்மா என்று ஆத்மலக்ஷணம் கூறப்பட்டு இருக்கிறது. தன்னிடமுள்ளது போன்ற பிரியத்தை அவற்றிலும் காட்டுகின்றனர். இந்த அபிமானம் நீங்குவதற்காகத் தான் ஆத்மாவுக் கும் அவைகளுக்கும் வெகுதூரம், கொஞ்சமும் ஸம்பந்தம் கிடையாது என்று கூறுகிறார். தேஹாதிகள் ஆத்மா அல்ல என்பதன் காரணங்களை விவேகசூடாமணி முதலான பிரகரணங்களில் விரிவாகக் காட்டியிருக்கிறார். இங்கு சுருக்கமாக மூன்று காரணங்களைக் கூறுகிறார். **साक्षी (ஸாக்ஷீ)** ஆத்மா ஸாக்ஷியாக இருப்பவன்; அதாவது எல்லாவற்றையும் அறிபவன். தேஹாதிகள் அறியப்படுபவை. இரண்டும் ஒன்றாக இருக்கமுடியாது. ஆகையால் ஆத்மா தேஹாதிகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன். மேலும் தனக்கு ஸம்பந்தம் இல்லாமல் பார்ப்பவனைத்தான் ஸாக்ஷி என்ற பதம் குறிக்கும். ஆத்மாவை ஸாக்ஷி என்று கூறியதால், தேஹாதிகளுடனே, அவை செய்யும் காரியங்களுடனே ஆத்மாவுக்கு ஒருவித ஸம்பந்தமும் கிடையாது என்று தெரிகிறது. **नित्यः (நித்ய:)** ஆத்மாவுக்கு பிறப்பு, இறப்பு ஒன்றும் கிடையாது.

தேஹாதிகளோ உண்டாகி அழிந்து போகக்கூடியவை. அதனுலும் தேஹாதிகள் ஆத்மா அல்ல. **प्रत्यगात्मा (ப்ரத்யகா³த்மா).** ஆத்மா எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளே விளங்கிவருகிறது. தேஹாதிகள் வெளிப்பொருள்கள். இக்காரணங்களால் தேஹாதி களினின்றும் பிரித்து ஆத்ம வஸ்துவைத் தெரிந்துகொண்டவனுக்கு, அது ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகவே விளங்கும் என்பதைக்காட்டுகிறுர் - **शिवोहं (ஶிவோஹம்)** நான் அத்வைத ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாக இருக்கிறேன். இது ஞானிகளின் அநுபவம்.

(அவதாரிகை) ஜீவத்தன்மை ஏற்பட்டவிதத்தையும், அது நீங்குவதற்கு உபாய த்தையும் காட்டுகிறுர்: -

रज्ज्वज्ञानाद्भाति रज्जौ यथाहिः स्वात्माज्ञानादात्मनो जीवभावः ।
आप्तोक्त्याऽहिभ्रान्तिनाशे स रज्जुर्जीवो नाहं देशिकोक्त्या शिवोऽहम् ॥ २ ॥

ரஜ்ஜ்வஜ்ஞாநாத்³பா⁴தி ரஜ்ஜௌ யதா²ஹிঃ
ஸ்வாத்மாஜ்ஞாநாதா³த்மனோ ஜீவபா⁴வः ।
ஆப்தோக்த்யா(அ)ஹிப்⁴ராந்திநாஶே ஸ ரஜ்ஜுः
ஜீவோ நாஹம் தே³ஶிகோக்த்யா ஶிவோ(அ)ஹம் ॥ 2 ॥

रज्ज्वज्ञानात् ரஜ்ஜ்வஜ்ஞாநத்	=	இது கயிறு என்று தெரிந்துகொள்ளாததால்,
यथा யதா²	=	கயிற்றில்,
रज्जौ ரஜ்ஜௌ	=	பாம்பு தோன்றுகிறதோ (அதுபோலவே),
स्वात्माज्ञानात् ஸ்வாத்மாஜ்ஞாநத்	=	தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாததால்,
आत्मनः ஆத்மனः	=	ஆத்மாவுக்கு,
जीवभावः ஜீவபா⁴வः	=	ஜீவத்தன்மை (ஏற்பட்டிருக்கிறது.)
आप्तोक्त्या ஆப்தோக்த்யா	=	நண்பனின் வார்த்தையால்,
अहिभ्रान्तिनाशे அஹிப்⁴ராந்திநாஶே	=	பாம்பு என்ற ப்ரமம் நீங்கியதும்,
सः ஸः	=	அது,
रज्जुः ரஜ்ஜுः	=	கயிருகத் தோன்றுகிறது. (அதுபோல்),

देशिकोक्त्या தே³ஶிகோக்த்யா	=	குருவின் உபதேசத்தால்,
अहं அஹம்	=	நான்,
न जीवः ந ஜீவः	=	ஜீவன் அல்ல,
अहं அஹம்	=	நான்,
शिवः ஶிவः	=	அத்வைதமான சிவம். (என்று தெரிந்து கொண்டேன்)

சாயங்கால வேளையில் இலேசான இருளில் காற்றினால் அசையும் கயிற்றைப்பார்த்து பாம்பு என எண்ணி பயந்து நடுங்குகிறான். தன் கண்ணால் நேரில் கண்டதாகப் பிறரிடம் கூறுகிறான். உண்மையில் அங்கு பாம்பு இல்லாவிட்டாலும் அவன் கண்களுக்குப் பாம்பு தோன்றியதற்குக் காரணம் அக்ஞானம்தான். அதாவது இது கயிறு என்று தெரிந்து கொள்ளாததுதான். வேறு ஒன்றையும் இதற்குக்காரண மாகக் கூறமுடியாது. இந்தப் பாம்பு நீங்கவேண்டுமானால், அவனுடைய ஆப்த நண்பன் அங்கு வந்து நேரில்பார்த்து 'இது பாம்பு அல்ல, கயிறுதான்' என்று எடுத்துக்கூற வேண்டும். நண்பன் வார்த்தையை நம்பி, இவனும் நன்கு கவனித்துப் பார்த்து, இது கயிறுதான் என்று தெரிந்து கொண்டுவிட்டால் அக்ஞானம் விலகி விடும். அதனால் தோன்றிய பாம்பும் நாசமடையும். அப்பொழுது கயிறுதான் தெரியும். பாம்பு தோன்றாது. இதைத்தவிற வேறு உபாயம் கிடையாது. இதுபோலவே ஆத்மாஞானத்தால், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நன்கு தெரிந்துகொள்ளாததால் நமக்கு ஜீவ பாவம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பிராணனை தரிப்பதால் ஆத்மாவுக்கு ஜீவன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பிரிக்க முடியாமல் அக்ஞானத்தால் தேஹாதிகளுடன் சேர்ந்திருக்கும் நிலைமைதான் ஜீவபாவம் என்பது. இதனால் தேஹாதிகளையே ஆத்மாவாக எண்ணி எல்லாக் காரியங்களையும் நடத்தி வருகிறோம். பலவித துன்பங்களையும் அநுபவிக்கிறோம். ஆத்மாஞானத்தால் ஜீவபாவம் ஏற்பட்டிருப்பதால் அக்ஞானம் நீங்கினால்தான் ஜீவபாவம் விலகும். அக்ஞானம் விலக ஸத்குருவின் உபதேசத்தால் ஆத்மஞானம் பெறவேண்டும். ஆத்மஞானம் பெற்றவன் சரீராதிகளை நான் என்று எண்ணமாட்டான். தன்னை ஜீவனாக நினைக்கமாட்டான். அத்வைத ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாக நினைப்பான்.

(அவதாரிகை) பிரபஞ்சம் பொய் என்பதைக்காட்டுகிறார்: -

आभातीदं विश्वमात्मन्यसत्यं सत्यज्ञानानन्दरूपे विमोहात् ।
निद्रामोहात्स्वमवतन सत्यं शुद्धः पूर्णो नित्य एकः शिवोऽहम् ॥ ३ ॥

ஆபா⁴தீத³ம் விஸ்வமாத்மன்யஸத்யம்
ஸத்யஜ்ஞானந்த³ரூபே விமோஹாத் ।
நித்³ராமோஹாத்ஸ்வமவதன ஸத்யம்
ஶுத்³த⁴: பூர்ணோ நித்ய ஏக: ஶிவோ(அ)ஹம் ॥ 3 ॥

निद्रामोहात् = தூக்கம் என்ற மயக்கத்தால்,
நித்³ராமோஹாத்

स्वमवत् = ஸ்வப்னத்தில் பொருள்கள் தோன்றுவதுபோல,
ஸ்வமவத்

सत्यज्ञानानन्दरूपे = ஸச்சிதானந்தஸ்வரூபமான,
ஸத்யஜ்ஞானந்த³ரூபே

आत्मनि = ஆத்மாவில்,
ஆத்மனி

विमोहात् = அக்ஞானத்தால்,
விமோஹாத்

असत्यं = பொய்யான,
அஸத்யம்

इदं विश्वं = இந்த பிரபஞ்சம்,
இத³ம் விஶ்வம்

आभाति = தோன்றுகிறது,
ஆபா⁴தி

तत् = அந்த பிரபஞ்சம்,
தத்

न सत्यं = உண்மையல்ல,
ந ஸத்யம்

अहं = நான்,
அஹம்

शुद्धः = பரிசுத்தமானதும்,
ஶுத்³த⁴:

पूर्णः = எங்கும் நிறைந்ததும்,
பூர்ண:

नित्यः = அழிவற்றதும்,
நித்ய:

एकः = ஒன்றானதுமான,
ஏக:

शिवः = ப்ரஹ்மம்.
ஶிவ:

நாம் இரவில் படுத்துத் தூங்கும்பொழுது ஸ்வப்னத்தில் பல பொருள்களைக் காண்கிறோம். ஸ்வப்னத்திற்குக் காரணம் தூக்கம். தூங்காமல் விழித்துக்கொண்டிருப்பவன் ஸ்வப்னம் காண்பதில்லை. தூக்கம் என்பது மயக்கம். அதனால் நம்மை மறந்து விடுகிறோம். பல விஷயங்களைப் பார்க்கிறோம். பார்க்கும்பொழுது உண்மை போலத்தான் தெரிகிறது. அவைகளால் ஸுகமும் துக்கமும் ஏற்படுகிறது. ஆனாலும், அவைகள் எல்லாம் விழித்துக்கொண்டபின் காண்பதில்லை. ஆதலால் அவைகள் பொய் என்பது தீர்மானமாகத் தெரிகிறது. அதுபோலத்தான் இந்த பிரபஞ்சமும் ஆத்மாவில் தோன்றுகிறது. ஆத்மா ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபம். இதைத் தெரிந்து கொள்ளாததால் விபரீதமான பிரபஞ்சம் தோன்றுகிறது. பிரபஞ்சம் நமக்கு உண்மை போலத் தோன்றினாலும், அக்ஞானத்தால் தோன்றுவதால் ஸ்வப்னம்போல இதுவும் பொய்தான். ஆத்மா ஒன்றுதான் ஸத்யம். அதற்கு ஒரு ஸம்பந்தமும் கிடையாது. இதுவே ப்ரஹ்மம். அத்வைத வஸ்து. இதைத் தவிற இரண்டாவது பொருள் உண்மையாக இல்லை. **(3)**

(**அவதாரிகை**) பிறப்பு முதலான விகாரங்கள் ஆத்மாவுக்குக் கிடையாது என்று கூறுகிறார்: -

नाहं जातो न प्रवृद्धो न नष्टो देहस्योक्ताः प्राकृताः सर्वधर्माः ।
कर्तृत्वादिश्चिन्मयस्यास्ति नाहंकारस्यैव ह्यात्मनो मे शिवोऽहम् ॥ ४ ॥

நாஹம் ஜாதோ ந ப்ரவ்ருத்³தோ⁴ ந நஷ்டோ
தே³ஹஸ்யோக்தா: ப்ராக்ருதா: ஸர்வத⁴ர்மா: ।
கர்த்ருத்வாதி³ஶ்சின்மயஸ்யாஸ்தி நாஹங்கார
ஸ்யைவ ஹ்யாத்மனோ மே ஶிவோ(அ)ஹம் ॥ 4 ॥

अहं அஹம்	=	நான்,
न जातः ந ஜாத:	=	பிறந்தவன் அல்ல,
न प्रवृद्धः ந ப்ரவ்ருத்³த⁴:	=	வளர்ந்தவன் அல்ல,
न नष्टः ந நஷ்ட:	=	அழிந்தவன் அல்ல,
प्राकृताः ப்ராக்ருதா:	=	மாயையால் ஏற்பட்ட,
सर्वधर्माः ஸர்வத⁴ர்மா:	=	எல்லா தர்மங்களும்,
देहस्य தே³ஹஸ்ய	=	தேஹத்தினுடையவை (என்று),

उक्ता:	=	சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன,
உக்தா꞉		
कर्तृत्वादि:	=	கர்த்ருத்வம் முதலியது,
கர்த்ருத்வாதி³꞉		
अहंकारस्यैव	=	அந்தக்கரணத்தினுடையதுதான்,
அஹங்காரஸ்யைவ		
चिन्मयस्य	=	ஞானஸ்வரூபமான,
சின்மயஸ்ய		
आत्मन:	=	ஆத்மாவாக இருக்கும்,
ஆத்மன꞉		
मे	=	எனக்கு,
மே		
नास्ति	=	இல்லை,
நாஸ்தி		
शिव:	=	நான் ப்ரஹ்மம்.
ஶிவ꞉		

தேஹம், மனம் முதலியவை ஆத்மா அல்ல என்பதை முதல் சுலோகத்தில் காட்டினார். தேஹ தர்மங்களும் மனோ தர்மங்களும் ஆத்மாவுக்குக் கிடையாது என்பதை இங்கு கூறுகிறார். பிறப்பு, வளர்ச்சி, விநாசம் முதலிய தர்மங்கள் தேஹத்தைச் சேர்ந்தவை. தேஹம்தான் பிறக்கிறது, வளர்கிறது, கடைசியில் அழிந்து போகிறது. ஆத்மா பிறப்பதும் இல்லை, வளர்வதும் இல்லை, அழிவதும் இல்லை. அது போல் கர்த்ருத்வம் (காரியங்களைச்செய்வது), போக்த்ருத்வம் (அநுபவிப்பது) முதலியவை மனத்தைச் சேர்ந்தவை. ஆத்மா கர்த்தாவும் அல்ல, போக்தாவும் அல்ல. அது சுத்த ஞானஸ்வரூபம். இந்த தர்மங்கள் ஆத்மாவில் இல்லாததால் ஆத்மா தேஹாதிகள் அல்ல. தேஹம், மனம் முதலியவைகளிலிருந்து ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பிரித்துப் பிரித்துத் தெரிந்து கொள்ளாமல் ஒன்றாகவே கலந்து காண்பதால், தேஹ தர்மங்களையும் மனோ தர்மங்களையும் ஆத்மாவில் இருப்பதாக எண்ணி நான் பிறந்தேன், வளர்ந்தேன், நான் செய்கிறேன், அநுபவிக்கிறேன் என்று எல்லாம் எல்லாம் அக்ஞானத்தால் கூறுகிறோம். உண்மையில் ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணமான சுத்த சைதன்ய ஸ்வரூபமான பரப்ரஹ்மம். **(4)**

(அவதாரிகை) கடைசியில் ஆத்மா அத்வைதம் என்பதை நிரூபணம் செய்து உபஸம்ஹாரம் செய்கிறார்: -

मत्तो नान्यत्किंचिदत्रास्ति विश्वं सत्यं बाह्यं वस्तु मायोपक्लृप्तम् ।
आदर्शान्तर्भासमानस्य तुल्यं मय्यद्वैते भाति तस्माच्छिवोऽहम् ॥ ५ ॥

அத்³வைத பஞ்சரத்னம்

மத்தோ நான்யத்கிசித³த்ராஸ்தி விஶ்வம்
ஸத்யம் பா³ஹ்யம் வஸ்து மாயோபக்ல்ருப்தம் ।
ஆத³ர்ஶாந்தர்பா⁴ஸமானஸ்ய துல்யம்
மய்யத்³வைதே பா⁴தி தஸ்மாச்சி²வோ(அ)ஹம் ॥ 5 ॥

अत्र अத்ர	=	என்னைக்காட்டிலும்,
मत्तः மத்த꞉	=	வேறாக,
अन्यत् அன்யத்	=	உண்மையாக,
विश्वं விஶ்வம்	=	பிரபஞ்சம்,
किंचित् கிஞ்சித்	=	ஒன்றும்,
नास्ति நாஸ்தி	=	இல்லை,
मायोपक्लृप्तम् மாயோபக்ல்ருப்தம்	=	மாயையால் ஏற்பட்டுள்ள,
बाह्यं वस्तु பா³ஹ்யம் வஸ்து	=	வெளிப்பொருள்,
अद्वैते அத்³வைதே	=	அத்வைதமான,
मयि மயி	=	என்னிடம்,
आदर्शान्तर्भासमानस्य ஆத³ர்ஶாந்தர்பா⁴ஸமானஸ்ய	=	கண்ணாடிக்குள் தோன்றும் பொருளுக்கு,
तुल्यं துல்யம்	=	ஸமமாக,
भाति பா⁴தி	=	விளங்குகிறது,
तस्मात् தஸ்மாத்	=	ஆகையால்,
अहं அஹம்	=	நான்,
शिवः ஶிவ꞉	=	ப்ரஹ்மம்.

ஆத்மவஸ்து ஒன்றுதான் உண்மைப்பொருள். இதைக் காட்டிலும் வேறுன பொருள் ஒன்றும் உண்மையில் கிடையாது. பலவித வேற்றுமைகள் உள்ள இப்பிரபஞ்சம் அத்வைதமான ஆத்மாவில் மாயையால் தோன்றுகிறது. தோன்றுவ தைக்கொண்டு மட்டும் பிரபஞ்சத்தை உண்மை என்று தீர்மானிக்கமுடியாது. கண்ணு டிக்குள் அது தோன்றும் பொருள் பொய்யாக இருப்பதில்லையா? போல பிரபஞ்சமும் மாயையால் தோன்றுவதால் பொய் தான். இவ்வாறு பிரபஞ்சம் பொய் என்றும் தேஹாதி விலக்ஷணமான ஆத்மாவே ப்ரஹ்மம் என்றும் நிரூபணம் செய்த படியாலும், ஆத்மாவைத்தவிற வேறுக இரண்டாவது பொருள் உண்மையாக இல்லாதபடியாலும் அத்வைதமான ப்ரஹ்மமே நான் என்று ஞானிக்கு அநுபவம் ஏற்படுகிறது.

அத்வைத பஞ்சரத்னம் முற்றிற்று.